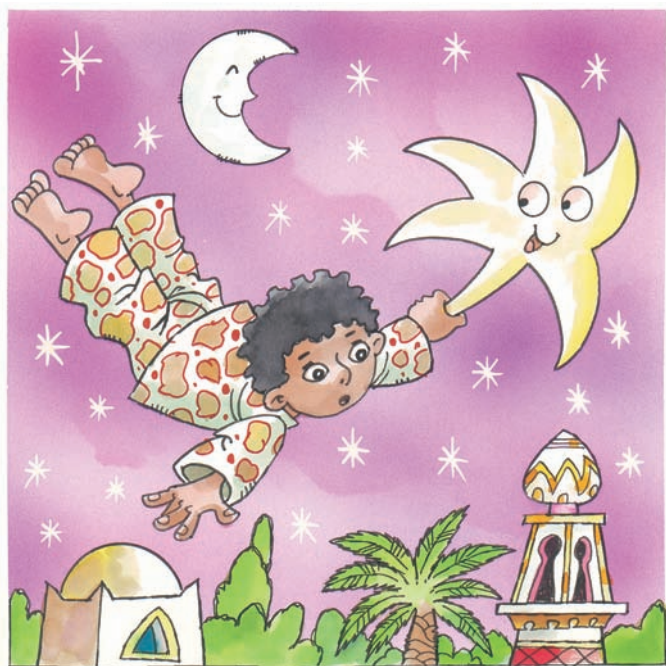

Els Somnis de Khadim

MERCÉ VIANA

Sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright, queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'esta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic. Podran fer-se'n citacions literals sempre que se'n mencione la procedència.

Il·lustració

Antonio Perera

Coordina la col·lecció

Equip Dylar

Disseny

Alfonso Méndez Publicitat

Maquetació

copion

Fotomecànica

copion

Impressió

Brosmac, S.L.

Dipòsit legal

ISBN: 978-84-96485-45-7

© Mercé Viana

© DYLAR ediciones
Tel.: 902 44 44 13
e-mail: dylar@dylar.es
www.dylar.es

Els **Somnis** **Khadim** *de*

MERCÉ VIANA

Mercé Viana

Coneixes l'autora?

Mercé Viana, escriptora mediterrània de signe balança, va nèixer a Alfafar. És llicenciada en Ciències de l'Educació i actualment compagina la creació literària amb la investigació pedagògica.

Li han concedit diversos premis literaris (Vila de Benetússer, La Forest d'Arana, Ciutat d'Alzira, Carmesina, Samaruc...) i d'innovació educativa de la Conselleria de Cultura, i també ha obtingut diverses beques literàries

de la Diputació de València. Ha dirigit una revista pedagògica valenciana i escriu en les dues llengües oficials de la seua comunitat.

Té publicades més de quaranta obres de literatura infantil i juvenil, entre les quals destaquen *Un mago de cuidado*, *Un brujo que embruja*, *El sabio Cirilo*, *El bagul de les disfresses*, *Una misión para Carlitus Holmes*, *El amplio mar de Julio Verne*, *¿Qué le pasa al abuelo?*, *Els pirates van a Roma...*, com també més de cinquanta publicacions pedagògiques.

També sabem que li agrada la poesia, viatjar i contemplar la seua mar.

Emplena la fitxa

Mercé Viana és de .....

.....

El seu signe del zodíac és.....

.....Ha dirigit una

.....

i actualment es dedica a.....

.....

Ha obtingut premis .....

.....d'innovació

i algunes.....

Escriu en.....

Quin és l'altre gènere literari pel qual Mercé té afició?

.....

Escriu el títol d'altres contes publicats en esta col·lecció:

.....

.....

—**P**are, de veritat em portaràs demà al circ?

—Ja hi tornem, Khadim? Com vols que t'ho diga, fill? No en porte el compte, però segur que esta és la que fa 232 vegades que m'ho has preguntat.

—Hala! Com ets d'exagerat, pare!

La veritat és que Khadim no s'ho acabava de creure. Després de sis mesos vivint al nou país, era la primera vegada que la família es

permetia un capritx. Uns dies enrere, mentre dinaven, la mare li havia preguntat:

—Khadim, reiet, el dissabte compliràs 10 anys i hem pensat fer-te un regal. Tens il·lusió per alguna cosa en particular?

Quina pregunta!, havia pensat Khadim, i tant que tenia il·lusió, però no per una cosa, sinó per moltes coses! A Khadim li agradaria tindre un xandall nou, una motxilla nova de trinca, un súper estoig de llapis de mil colors, un baló, un joc de la play, i... Açò sí que era un problema, ara resulta que no sabia què triar.

—Khadim, que no dius res?
—tornà a preguntar la mare.

—No l'apresses, dona, que s'ho està pensant —comentà el pare.

De sobte una veuota ronca i potent traspassà les parets de la casa:

«Senyores i senyors! Grans i menuts! Grossos i prims! Alts i baixets! Si voleu passar una vesprada inoblidable, vingueu, vingueu amb nosaltres, la gran família del Circ Intergalàctic us ofereix els millors trapezistes d'Itàlia, els pallassos més simpàtics d'Amèrica, les bestioles més ferotges d'Àfrica! Vingueu, vingueu al nostre circ, l'únic del món que presenta un mag de veritat, un mag que...»

—Mare! Pare! Ja sé el que vull que em regaleu! Vull anar al circ!

Els pares, en veure la brillantor dels ulls de la criatura, feren una rialleta mentre li deien:

—D'acord, d'acord, reiet! Si vols anar al circ, eixe serà el teu regal.

Aquella mateixa vesprada, a Khadim li faltà temps per a contar-ho als seus companys i companyes de classe, d'il·lusionat que estava. Ell mai havia assistit a una funció de circ, només el coneixia perquè en el llibre que li havia deixat Nines, la professora, hi havia un conte breu sobre el circ i dibuixos que despertaven la seua curiositat i la seua imaginació, però recordava algunes de les històries que li havia contat la iaia, quan encara vivia al seu país... Com li agradava escoltar la iaia quan, en eixir la lluna allà per l'horitzó, li explicava tot allò del soc de la gran ciutat, un mercat a l'aire lliure, on el iaio comprava els animals i reia

de les coses que deien els còmics, i escoltava els contes que els narradors d'històries explicaven... Un dia el iaio li va prometre que quan fora major aniria al soc amb ell, però mai no el va dur, perquè un matí, la mare li anuncià que havien de fer un viatge llarg per a reunir-se amb el pare, que estava en un altre país, i ell encara no s'havia fet gran.

També els altres xiquets i xiquetes havien sentit aquella veuota ronca i potent i a la classe hi havia un enrenou grandíssim.

—Jo també vull anar al circ, però la mare diu que si no em porte com un sant, no hi anirem. Sabeu com es portaven els sants? —preguntava Miquel, un xiquet amb els cabells en punta.

—Mon pare diu que ja veurem, que ja veurem i jo no sé què hem de veure que no siga el circ —comentava Elena, una xiqueta de cabells rossos i de cara com la neu.

—Voleu callar? —exclamà la mestra—. Esta vesprada sembleu unes cotorres. Ja n'hi ha prou per hui, que ara hem de fer plàstica.

—Podem fer un circ?

—Sí, sí, podem fer un circ?
—van preguntar un munt de veus.

—Impossible! No tenim el material necessari i... Bo... se m'acut que esta vesprada podríeu dibuixar el circ que teniu al cap, el que us esteu imaginant, i demà porteu cartolines, paper de cel·lofana, pegament i tisores i ho confeccioneu. D'acord?

No va fer falta dir ni una sola paraula més. Les criatures agafaren un full i començaren a plasmar sobre el paper el millor circ del món.

Khadim també va dibuixar, però el seu dibuix va ser ben diferent al dels seus companys i companyes. El circ, simple còpia del dibuix que havia vist al llibre de contes, el situava tot just enmig del soc que tantes vegades havia imaginat. A la porta hi havia un còmic que feia riure la gent i molt a prop es podia veure un grup de persones que, fent un cercle, escoltaven un ancià de barbes llarguíssimes. Era el contacontes.

Khadim havia arribat a terres valencianes sis mesos enrere, malgrat que Saïd, son pare, ja portava un any a València. Hi arribà, com

moltes altres persones, buscant una vida nova per a ell i per als seus, una vida millor que la que tenien a la terra que havien abandonat. El seu projecte inicial era passar d'Espanya a França, perquè sabia parlar i escriure el francès, una llengua que havia après a l'escola primària i que, posteriorment, havia perfeccionat als estudis secundaris. A Saïd li haguera agradat continuar estudiant a la universitat per fer-se enginyer i ajudar en cos i ànima la seua gent, però no va poder ser. La seua família ja havia fet un gran sacrifici perquè acabara els estudis de batxillerat i ara el necessitaven per a treballar, necessitaven els seus braços i el seu esforç per a traure a les terres algun fruit que els permetera tindre una vida sense tantes carències.

Saïd no disposava dels diners necessaris per a passar a França i, en arribar a terres valencianes, va haver de dedicar-se a treballar ací i allà per tal de sobreviure primer i d'estalviar diners pel viatge, més tard. En poc de temps, Saïd aprengué a parlar castellà i, com que més tard començà a treballar en un poble de parla valenciana, també l'aprengué, almenys per a poder comunicar-se amb els altres. Sempre havia tingut facilitat per a aprendre llengües. En este poble, no molt gran, però amb una agricultura molt rica, li van oferir un treball estable i, per tant, la possibilitat de quedar-s'hi el temps que li vinguera en gana.

Saïd s'ho pensà molt fins que abandonà la idea inicial d'anar-se'n a França i decidí establir-se en aquell

poble que tan bé l'havia acollit. Vivia amb el mínim per estalviar al màxim els diners tan necessaris per a reunir-se amb Kahina, la seua dona, i amb Khadim, el seu estimat fill.

Quan Kahina va rebre els diners i una carta amb totes les instruccions que havia de seguir per a arribar a València, va plorar. Plorà d'alegria i plorà de tristesa. D'alegria, perquè després de tant de temps es podrien reunir tots tres novament. De tristesa, perquè hauria d'abandonar tot allò que omplia la seua mirada, tots aquells que formaven part de la seua ànima, tot allò que fins aquell moment havia estat la seua vida.

Kahina també sabia francès i, des que va intuir per les cartes del seu marit que Espanya havia de ser

el país que l'acolliria en un futur proper, es va preocupar d'anar aprenent algunes paraules, algunes frases i, amb els ulls aigualosos, jugava amb el seu fill a repetir allò que aprenia d'un llibre que un dels seus antics professors li havia deixat.